

מסורת הש"ס

האומר פרק ששי גיטין

סז.

עין משפט
נר מצוה

סח א ב ג ח ט י
מהל גירושין הלוי
סמג עשין נ טו"ע אה"ע
סי קב סעי' ד וע"ש
במ"מ ובכ"מ:
ד רמב"ם חור"מ סימן סו
סעיף א':
ה ממ"פ סי' מהל גירושין
הט"ו שו"ע אה"ע סימן יב
סעיף א':

מוסף רש"י

אוצר בלום, מניס הכנה
מערבין צמורה יחד
(רשב"ם ב"ב נח, ושם)
בלום, משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי, קב,
מזה קטנה, כלומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמנה או צמנה, ונקי, ככל מקום שמכר
הכלה נמנו (ביבמות סח)
וכע"ז שרובין סב, ובבבב
משה היינו נמי
בנייתא ומשום הכי ק"ל
סמיה בין צמנה בין
צמניה (רשב"ם ב"ב
קלח), ר' יוסי נמקור
עמו, טעמו, נס וקו, דבר
יש כקו המסקולת (שרובין
טעמי ראויותי מביא
לו ככל מקום (שם יד)
טעמו, שהיה מביא טעם
לדבריו כל שעה (בבבב)
לא חשו חכמים
לדבר זה, לומר לא יקמו
שם שדה זו מן הלוקח וכן
העל של גט לא יבא אם
האשה (ביבמות כה),
הדרן ערך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יתחמו וחס תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר בסמוך (ס) הא נמי כשר ולא תעשה

ותירך דכינו חס דמשום דאמר לשלשה
שהו לכתלה^א נקט הא לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
חס צלו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמן דאי אמרי לאחריני ועבדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צענת
דחם: **אמר** לסופר ויכתבו
ולפלוני ופלוני ויחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי כששמעו מפי
עדים שפלוני לוח מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו והראשונים הם
שלושי בעל שמונה לאלו לעשות לה
גט: **לא שביחא**, פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צפ' בתרא (לקמן ד' פו)
דכתב סופר ועד שנינו ואמאי אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נריך לומר
נמי אליבא דלא שכיח דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ורב חסדא:
חכם לבשירצה, יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חרף
ומקשה ור' יהודה מתון ומסקי' וכן
האי גוונא אמרינן בקוף הוריות
(דף יד):

חנות מיוונת, לשון מזון ואית
דגרמי מיוונת לשון זיון:
בלום, צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלום ורגליו מצולמות
בצבורות (מ): ואית (ט) דגרמי צמ"ק^א
כמו בצבאש' דר' (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורזותיו בלום^ב וחמומין
ומעורבין (ט): **דיבורא** אמרי
מעשה **לא עבדי**, והא דאמרין
סוף פרק צ' דיבמות (דף כה:) גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופריך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא התיני עדים החתומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי דאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא^ג נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא אין נגמר על
ידי ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן ערך האומר התקבל

כיון דאמר מר, לקמן צשמעתין גבי
אמרו לסופר ויכתבו ולפלוני
ופלוני ויחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שביחא. הלכך לא
גורנין, ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגשר (לקמן דף פו): ולא מוקי לה

כר' יוסי ולא אריי' מתני' צחתימת
סופר כלל וצין לרבי יוסי וצין לר'
מאיר כשרה החתימה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכתב^ד סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו, אתם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו דבהא אמרי' לקמן כשר
ותעשה ואי מנסרת חתימת סופר
בגט אזלי הני סקדי ומחתימי לסופר
משום כיסופא: **הניחא** למ"ד כו'.
פלוגתא היא לקמן צשמעתין: אלא
ר' יוסי פירסי אמר כו'. אלא ודאי
רבי יוסי תרמי אמר לפסול צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני ויכתבו ופלוני ופלוני ויחתמו
פסול והנך אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא תעשה לירבא דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא
לרב חסדא דהא דקתני חתם סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למישש שמה
שליח צוה ולא בעל: **ושמואל**, דאמר
לעיל הדבר נריך תלמוד דאי כתבו
כתב (ה) ידו הא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: **סבר לה כרבי**
יוסי צחדא, דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופליג עליה, צאומר אמרו: **נמוקו**
עמו, פירושו עמו לתת טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **חס**
וסופר, כדאמרין צמסכת סוטה
(דף כ). אמרתי לו לבלל אני: **חס**
לכשינא, כשהיה רואה להיות מתון
ומתיישב בדבריו היה חס: **גל של**
אגוזים, מפרש צאבות דר' נתן
(פ' יח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והם נקצות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צא תלמיד
ושאלו דבר היה מביא לו ראיה מקרא
מדרש משנה הלכה ואגדה הכל יחד:
חנות מיוונת, יניה מוכן צה תמיד
שליח חתוני נריך לומר ללוקחין
המתניו ואציא לכם (ט) כך נריך אדם
ללמד מפיו מזמון לו ותלמודו ערוך
צפוי: **אוצר בלום**, כך מפורש
צאבות דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מלא שעורים קצר ונתן צה מלא
חטין נתן צה וכן פוליס וכן עדשים
וכשצא בירב כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרביותי שמע
דבר מקרא מרביותי ואחריו הלכה

ואחריו מדרש ואחריו אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו י"ס סדורין צפוי ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חס גדול עשה כל התורה מנצבות מנצבות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לצדן ושנאן לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן, ונראה צעמי
אוצר בלום סגור מסגירות לצדן מחיות (ט) מחיות כמו שעושין צחיות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלום
ורגליו מצולמות בצבורות (דף מ): קלוש"א צלע"ו: **קופה הרוליס**, מפרש התם"י מה רובל זה צבא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פליטון עמן קמון עמן אומר הין כך נריך אדם לשאל דבר במקרא משיצו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה, ואין שצח זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו תחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדק: **קופה של צמנים**, דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צצורו לצדו להיות מזמון לשואלו: **קצ ונקי**, (ט) לא לימד הרבה כשאר חזריו אלא מה
שאומר צבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **עוון הרבה**, שנה הרבה: **מוציא קימעה**, מפרש ליה: **סנא משכה קימעה**, מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין, מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **עו מודעי**, למדו תוהתי:
שמדתי פרומות מפרומות מודויו של ר"ע, צחתיים ותרתיים מתוך עקרי משניותי של ר"ע והיינו ציריה אחר ציריה: **שמה ששכור**
עדים, לכך שאמרו צשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: **לא חששו חכמים לדבר זה**, מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**, שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**, אומר לאחריים לעשות והאחרים סבורים שהבעל צוה: **ואחס**
חתמו, דליכא למישש שמה ששכור כיון דאין חותמין אלא חס כן שמעו מפי הבעל עצמו: **ולא תעשה**, גזירה הא אטו הא:

(א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי, (ב) צאבות דר' נתן
פירי' ע"ש כמה שנינו, (ג)
לכשנפתח שפתי הוא
ראש המדברים, ערוך ערך
חסד, (ד) נ"ע פירוש הערוך
ערך חנות, (ה) יצמות מת,
ס: צבורות כג: עירובין
סכ"ג, (ו) עירובין נ"א,
בבבבות לו"א, (ז) צמב"ן
גורם רבי ע"ש, (ח) יצמות
כה, (ט) מכאן עד הסוף
נוסף ע"פ מהרש"ל ועי'
רשב"א ומה ה"רין צדעת
רש"י, (י) נעירובין נ"א,
פרש"י נמוקו וניס וקו דבר
יער כקו המשקולת, (יא)
(יא) צשמ"ק: כך היה נריך
אדם ללמד מפיו מיד היה
מזמון, (יב) צשמ"ק
שנוק, (יג) צשמ"ק
מפסיקו, (יד) צאבות דר'
נתן פ"ח, (טו) צדפ"ר לא
הרבה תלמוד כשאר חזריו
אצל מה, (טז) נ"ע תוספת
צ"מ קג: ד"ה צלמא,
(יז) נ"ע רשב"ם צ"ב נ"א,
ד"ה לאוצר וכו').

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר'נח"ס סי' צג:

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' דאי כתבו ככתב דין
הוא הא כתב:

לעני רש"י

קלוש"א אקלוש"א י"ן.
מודרים:

מוסף תוספות

א. אמר לשנים אמרו
לסופר ויכתבו ואתם
רשביא.
ב. דבשלשה ליכא
למגור מיד, תוס' הרא"ש,
ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתוכה
ביחד, רשב"ם צ"ב נ"א,
ד"ה לאוצר, T, כמו
סגורים, תוס' הרא"ש,
ה. כשמעידים שקר,
תוס' יצמות סה: